

STEPHANIE PERKINS

NETFLIX

NETFLIX FILM

VALAKI VAN A HÁZADBAN

PULSE
VÁLOGATÁS

Egy nebraskai kisvárosban brutális gyilkosságok sorozata veszi kezdetét. Az áldozatok kivétel nélkül középiskolás diákok.

Makani Young nem olyan rég költözött a kisvárosba a naganyjához, mert elkövetett valamit, ami miatt nem maradhatott az előző iskolájában, és a szülei is válófélben vannak. Ollie meglehetősen visszahúzódozó fiú, nem barátkozik senkivel, és különcsége sokakban gyanút ébreszt. Úgy tűnik, Makani és Ollie egymásra találnak, kapcsolatuk kezd kibontakozni.

De ekkor elkezdődnek a gyilkosságok...

Makani a barátaival együtt igyekszik rájönni, mi alapján választja ki a gyilkos az áldozatait. Amikor aztán őt is megtámadják, végül sikerül Ollie-val megmenekülnie, és felismerik a tettest is. Ekkor kezdődik meg az őrült hajsza. A félelem mindenhová beférkőzik.

Minden egyes karakter egyedi, pedig rengeteg áldozat, gyanúsított és mellékszereplő van a könyvben. Makani karaktere csodálatosan felépített, múltjának története szimpátiát kelt az olvasókban. Néha úgy tűnik, hogy könnyedén elkaphatják a gyilkost, hiszen az többször is hatalmas hibát vét, de pont emiatt lesz a történet akciódús és letehetetlen.

© Destinee Blau

STEPHANIE PERKINS

általában tiniknek ír, vagy olyanoknak, akik felnőtt koruk ellenére is tinédzser lélekkel rendelkeznek. Egész eddigi életében könyvek között dolgozott: először egy könyvesboltban eladóként, ezt követően könyvtárosként, ma pedig már íróként és szerkesztőként.

A mai napig a férje a legjobb barátja. Otthonukat a cicájukkal, Mr. Timnusszal osztják meg, és minden szobát más-más színűre festettek.

Tudj meg többet a szerzőről:

www.stephanieperkins.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Perkins először elhíteti az olvasókkal, hogy teljes biztonságban vannak, majd pedig jól megforgatja bennük a kést. Az áldozatok száma egyre csak nő, az olvasók pedig vadul kutatni kezdik az okokat, és várják, mikor is lesz vége a rémségeknek.” **Publishers Weekly**

„Az évszak legizgalmasabb horrorja. Csavaros, akár a klasszikus, modern sorozatgyilkosos történetek, amilyen például a Sikoly vagy a Tudom, mit tettél tavaly nyáron című is. Emellé kidolgozott karaktereket és egy ifjúsági regényhez illő érzelmi töltetet kapunk.”

Mashable

„A There’s Someone Inside Your House egyszerre kísérteties horror és füledt, romantikus olvasmány. Véres élvezet.”

HelloGiggles

„Érdeemes felkapcsolni minden villanyt, mielőtt belekezdünk ennek a rémisztő horrornak az olvasásába, amely a Sikoly hangulatát hozza vissza.” **Seventeen**

„Profi módon építi fel a rémségeket... Az olvasóknak mindenképp javasoljuk, hogy olvasás közben tartsák szemmel az ajtót.”

Booklist

STEPHANIE PERKINS

VALAKI VAN A HÁZADBAN

—• részlet •—

1. FEJEZET

AMIKOR HAZAÉRT, A TOJÁS alakú időzítő a lábtörlőn hevert.

Haley Whitehall úgy nézett hátra a válla felett, mintha arra számított volna, hogy valaki áll mögötte. A messzeségben egy piros kombájn szántotta a fakó kukoricaföldet. Az apja dolgozott odakint. Éppen betakarítottak. Az anyja még mindig a munkahelyén tartózkodott, ő volt az egyetlen fogtechnikus a városban. Haley azon gondolkozott, melyikük hagyhatta itt az időzítőt. A korhadó, szálkás teraszdeszkák megnyikordultak Haley súlya alatt, ahogy lehajolt a konyhai holmiért. Csörgött a kezében. Ugyan az időjárás hideg volt odakint, a műanyag tojás melegnek bizonyult. Mintha valaki, nem is olyan régen, a kezében tartotta volna.

Megszólalt Haley telefonja. Természetesen Brooke kereste.

– Milyen a vér? – kérdezte Haley.

– Rémálom – mormogta a legjobb barátnője.

Ahogy Haley belépett a házba, a szúnyoghálós ajtó becsapódott mögötte.

– Van bármi esély arra, hogy Ms. Colfax békén hagy vele?

– Haley egyenesen a konyhába tartott, ledobta a táskáját a fe-

kete-fehér sakktáblás padlóra. *Gyakorlás.* A délutáni próba kifejezetten fárasztónak bizonyult.

– Soha – horkantott fel Brooke. – Sose fog békén hagyni. De kinek is kéne a józan ész, ha van motiváció?

Haley visszatette az időzítőt a konyhapultra, ahová eredetileg tartozott, majd kinyitotta a hűtőt.

– Általában a motiváció mellett teszem le a voksom, de most nem igazán várom, hogy belefojtsanak a kukoricaszirupba.

– Ha lenne elég pénzem, megvenném hozzá a profi cuccot. Borzalmas lesz feltakarítani az előadóteremből a szirupot, még a csomó műanyag ponyva mellett is.

A *Sweeney Todd* legtöbb feldolgozásában használnak valamennyi művért: összenyomható gömbökbé teszik, esetleg gélkapszulákban rejtik el a színészek szájába. Fedőruházatot adnak az emberekre, amely alatt véres alsó rejlik. A helyzet fokozása érdekében vörös függönyöket vagy vörös fényeket használnak, esetleg egyre erősödő, fültépő hegedűszólamot.

A lányok legnagyobb szerencsétlenségére a középiskola karmesterének, Ms. Colfaxnak kiolthatatlan volt a szomja, ha a dráma került szóba. Előző évben a *Pán Péter* volt terítéken, amihez repüléshez használt hevedereket kölcsönzött egészen New York Cityből. Ennek eredményeképpen Wendy és Michael Darling is törött csontokkal végezte. Ebben az évben Ms. Colfax nem csupán azt várta el, hogy az ördögi borbély elnyisszantsa a látogatók torkát, hanem a drámai hatás fokozása érdekében vért akart fröcskölni az első három sor nézőire. A legjobb, ha teljesen elborítja őket a vér. Az előadóterem eme részét „fröcskölési zónának” nevezte el.

Brooke volt a színpadmester. Elképesztő érdem, egyben lehetetlen küldetés, hogy Ms. Colfaxet a józanság irányába terelje.

Mondjuk, nem is sikerült neki.

Haley a vállával tartotta a fülén a telefonját, miközben a hűtőből szeletelt pulykát és olasz sajtot vett elő, mellé egy csomag előre mosott salátát választott és némi salátaöntetet.

– Shayna biztos ki van bukva.

– Shayna egyértelműen ki van bukva – felelte Brooke.

Shayna az igencsak szeszélyes, néha robbanékony jelmez-tervezőjük volt. Már épp elég kihívást jelentett az is, hogy Nebraskában vidéken nulla pénzből megfelelő ruhákat szerezzen a darabhoz, erre most ki kellett találnia azt is, hogyan vegye ki a művért a ruhákból.

– Szegény lány. – Haley ledobta az ételt a konyhapultra. Megragadta a legközelebbi kenyeret, a búzából készült veknit, amit valamilyen zöldfűszerrel beízesített az anyukája, amikor tegnap este sütött. Az anyja levezetésként dagasztott. Mindig a kenyérsütőt használta, mégis nagyon finomakat készített.

– Szegény Brooke – mondta Brooke.

– Szegény Brooke – helyeselt Haley.

– Hogy van ma Jonathan?

– Nem hallottad? – kérdezte habozva Haley.

– Éppen a parkolóban fröcsköltém a vért. Nem hallottam semmit.

Haley Mrs. Lobettet alakította, Shayna barátja kapta Jonathan Sweeney szerepét. Így ők lettek a férfi és női főszereplők. Haley csupán tizenegyedikes volt, de ennek ellenére könnyedén megkapta a főszerepet a drámában. Az előző években mindig ő énekelte a szólókat. Csodás előadó volt nagyszerű alt énekhanggal, egyértelműen kiemelkedett a kortársai közül. Őstehetség, akit nem lehetett nem észrevenni.

Jonathan meg... egy kissé az átlag felett állt. Magabiztos volt, ami segítette abban, hogy jobb legyen a színpadon, azonban ez a musical egyértelműen a képességei felett állt. Hetek

óta szenvedett az *Epiphany*-val, ami egyértelműen pályafutása legnehezebb szólója volt. A váltásai kábé úgy hangzottak, mintha valaki egy bikasiklóval találkozott volna a szerszámos szűfiben. De mondhatni, ez még semmi sem volt ahhoz képest, hogy hogyan *gyilkolta le* a duetteket.

Brooke érzékelte Haley vonakodását. Nem akart pletykálni.

– Jaj, ne már! Ha nem beszélsz róla, csak én fogom szarul érezni magam, hogy mindenkiről mindent elmondok.

– Csak – Haley vastag réteg majonézzel kente be a kenyeret, aztán bedobta a koszos kenőkést a mosogatóba. Később majd elmossa. – Az *egész* próba alatt csak *A Little Priest*-tel foglalkoztunk, és ez még semmi! Ugyanazt a pár sort ismételtettük újra és újra. Két órán át.

– Jaj.

– Emlékszel arra a részre, amikor egyszerre énekelünk két különböző sort? A hangunknak meg kellene bicsaklania az izgatottságtól.

– Amikor Sweeney végre rájön, hogy Mrs. Lovett úgy akarja eltüntetni az áldozatokat, hogy belesüti őket a pitébe? – Kihallotta Brooke hangjából az ördögi vigyort.

– Katasztrófa volt! – Haley átvitte a tányért a nappaliba, de nem ült le. Le-fel járkált. – Nem hinném, hogy Jonathan meg tudja csinálni. Mármost komolyan, szerintem az agya *nem fogja fel*, hogy egyszerűen nem bírja elénekelni. Jól nyomja az egyszerűen éneklést, még a *harmóniában* énekléssel is elvan, de ez...

– Mármost az is csak oké.

– Igen – vallotta be Haley. – De ha valaki más mellette mást énekel? Folyamatosan megáll és újrakezdi. Mintha épp agyérögörce lenne.

Brooke hangosan felnevetett.

– Ezért is jöttem el korábban. Komolyan, akkora szemétnak éreztem magam, de istenemre, nem bírtam tovább.

– Senki sem mondaná rád, hogy szemét vagy.

Haley nagyot nyelt a pulykás szendvicsből. Jól egyensúlyozott: tartotta a telefont, a tányért, ette a szendvicset, miközben járkált. Észre sem vette, mit csinál. Egyértelműen ideges volt.

– Ó, ne félj, Jonathan így gondolja!

– Jonathannek meg sem kellett volna kapnia azt a szerepet.

– Szerinted fel kéne hívnom, és bocsánatot kérnem?

– Nem. *Nem*. Miért tennél ilyet?

– Hogy ennyire türelmetlen voltam.

– Nem a te hibád, hogy nem bírja el Sondheimet.

Ebben igaza volt, de Haley továbbra is szégyellte magát, hogy ennyire látványosan idegesnek tűnt. Hogy kisétált a próbáról. Lehanyaglott az ősrégi kordbársony kanapéra, amely még a nagyszülei örökségéből maradt rájuk. Sok ilyen sorakozott a farmházban. Hangosan felsóhajtott. Brooke legjobb barátnői kötelessége részeként vigasztalta Haley-t, akinek a telefonja éppen abban a percben döntött úgy, hogy eljátssza a szokásos trükköt.

– Mit mondtál? Megint nem jó a térerő.

– Akkor hívj vissza a vezetékesen!

Haley a vezeték nélküli telefonra pillantott, amit a kanapé mellé helyeztek az asztalra, pár méternyire tőle. Túl nagy erőfeszítésbe került volna megragadni.

– Már jó – hazudta.

Brooke lassan visszaterelte a beszélgetést a saját színpadi teendőivel kapcsolatos nehézségekre, mire Haley eltávolodott a hangjától. Csak a harmadát hallotta Brooke panasza-inak, a beszélgetésbe statikus zaj vegyült.

Kifelé nézett az ablakon, miközben megette a maradékot. A nap alacsonyan csüngött a horizonton. Megvilágította a kukoricaföldet, elhalványította a törékeny szárazakat. Az apja még mindig odakint lehetett, valahol. Az év ezen időszakában egyetlen napfényes órát sem pazarolt el. A világ elhagyatottnak tűnt. Kontrasztba került a hangos, színes, lelkes csoporttal, akiket maga mögött hagyott az iskolában. Ki kellett volna bírnia a próbát. Gyűlölte a házuk csendes elszigeteltségét, a maga nemében ez az elhagyatottság is kiemelő volt.

Haley helyeselt a telefonba, bár fogalma sem volt, éppen mire is reagál. Felkelt, és visszavitte a tányért a konyhába, le söpörte a morzsákat, és kitérte a mosogatógépet.

Odabent csupán egyetlen koszos kenőkés virított.

Visszanézett a mosogatóba, ami most üresen tátongott. Összehúzta a szemöldökét, betette a tányért a mosogatógépbe, és megrázta a fejét.

– Még ha valahogy *sikerül* is beüzemelnünk a fűvókát – hangzott fel Brooke hangja, ami most tisztán hallatszott. – Akkor sem vagyok benne biztos, hogy lesz elég ember, aki tényleg az első három sorba *akarna* ülni. Mármint érted, szépen kiöltöznek a színházba, hogy aztán vérrel áztassuk el őket?

Haley érezte, hogy a barátnőjének szóbeli megerősítésre van szüksége.

– Halloween lesz. Az emberek vesznek majd oda is jegyet. Szerintem vicces. – Közelebb lépett a lépcsőhöz, hogy elinduljon a hálósobájára felé, amikor a cipője orrával egy kemény, apró tárgyat érintett. A holmi végiggurult a padlón, csörögve és csattogva, amíg a kamra ajtajának nem ütközött.

Az időzítő.

Haley szíve megállt egy pillanatra.

Kellemetlen bizsergés futott végig a bőre alatt, ahogy a kamra felé vette az irányt, amit az egyik szülője résnyire nyitva hagyott. Benyomta az ujjával a kamrát, majd lassan felvette az időzítőt. Súlyosnak tűnt a tenyerében. Megesküdött volna, hogy a pultra tette, de bizonyára a padlóra dobta a táskájával együtt.

– Figyelsz?

A barátnője hangja alig ért el hozzá.

– Micsoda?

– Azt kérdeztem, hogy figyelsz-e még rám?

– Bocsánat – felelte Haley, de közben az időzítőt leste. – Azt hiszem, fáradtabb vagyok, mint gondoltam. Szerintem lefekszem, amíg anya haza nem ér.

Letették a telefont, Haley belenyomta a készüléket a farmerja zsebébe. Visszatette az időzítőt a konyhapultra. Sima és fehér volt a felülete. Teljes mértékben ártalmatlan. Haley-nek fogalma sem volt, miért zaklatta fel a dolog.

Felrohant a lépcsőn, és lefeküdt az ágyába. Kimerülten omlott össze, letolta a cipőjét, még ahhoz is túl fáradt volt, hogy kioldja a fűzőt. A telefon a csípőjébe vájt. Kihúzta a zsebéből és az éjjeliszekrényre tette. Az egyre lebukó nap tökéletes, kissé idegesítő szögben érte hálósobája ablakát. Összehúzta a szemét, majd elfordult.

Azonnal elaludt.

* * *

Haley felriadt. A szíve hevesen vert. A házat elöntötte a sötétség.

A hasából fújta ki a levegőt. Az agya ekkor fogta fel a zajt. A zajt, ami felriasztotta.

Ketyegés.

Haley-nek megfagyott a vér az ereiben. Oldalra fordult, hogy az éjjeliszekrényre nézzen. A telefonja eltűnt, a helyére – pontosan szemmagasságba – a tojásidőzítő került. Élesen csilingelni kezdett.

2. FEJEZET

MÁSNAP REGGEL AZ EGÉSZ iskola két dologról beszélt: Haley Whitehall brutális meggyilkolásáról és Ollie Larsson rózsaszínre festett hajáról.

– Azt gondolná az ember, hogy a hajszín kevésbé fontos hír – mondta Makani.

– Ez Osborne, Nebraska állam. – A barátja, Darby éppen az utolsó cseppeket szívogatta ki a jegeskávéból, amit a benzinkútról hozott. – A lakosság száma 2600. Egy rózsaszín hajú fiú épp annyira botrányos, mint egy szeretett diák meggyilkolása.

Egyszerre néztek ki Darby szélvédőjén, át a parkolón, ahol Ollie épp a téglafalnak dőlt az iroda előtt. Olvasott, egyértelműen figyelmen kívül hagyva a többiek suttogását – és mások hangos kommentárját.

– Azt hallottam, hogy háromszor vágták át a torkát – szólt meg Makani. Az ablakok le voltak húzva, ezért suttogásra váltott. – Mintha mosolyogna.

A szívószál kiesett Darby szájából.

– Ez valami *rémes*. Ki mondta ezt neked?

Makani kényelmetlenül húzta fel a vállát.

– Valahol hallottam.

– Ó, istenem! És a nap még csak most kezdődött.

Egy hosszú arcú, feketére festett valaki jelent meg az utasoldali ablak mellett.

– Nos, én meg azt hallottam...

– Jézusom, Alex! – rezzent össze Makani.

– Hogy Ollie tette. Haley vérét használta arra, hogy befesse a haját.

Makani és Darby szájtátva bámultak.

– Tudjátok, hogy csak viccelek. – Kinyitotta a hátsó ajtót, oldalra tolva a trombitatartót, és becsusszant a kocsiba. Minden reggel itt ültek. – De valakinek ki kellett ezt is mondania.

Túl sok igazság vegyült a viccébe. Makani összehúzta a szemét.

Alex megrúgta Makani ülésének hátulját királykék bakancsával, mintha ezzel akarná aláhúzni mondandóját.

– El sem hiszem. Még mindig odáig vagy érte, mi?

Sajnos igen.

Makani még mindig bele volt zúgva Ollie-ba.

Attól a perctől, ahogy Makani Young megérkezett Nebraskába, képtelen volt levenni a szemét a fiúról. Minden kétséget kizáróan ő volt a legfurább külsejű srác az Osborne Középiskolában. Éppen ezért érdekelte. Ollie-nak olyan vékony testalkata volt, hogy kiállt a csípőcsontja, ettől Makani csak a szexre tudott gondolni. Az arccsontja annyira kitüremkedett, hogy leginkább egy koponya jutott róla az eszébe, az illúziót csak hangsúlyozta szőke, szinte láthatatlan szemöldöke. Mindig sötét farmert és egyszerű, fekete pólót viselt. Ezüstkarika csüngött a felsőajkában, ez volt az egyetlen ékszere. Egyébként pontosan úgy nézett ki, mint egy csontváz.

Makani oldalra billentette a fejét. Talán most kevésbé tűnt annak, hiszen örületesen világosszőke haja élénk rózsaszínbén virított.

– Emlékezz csak arra, amikor te voltál belezúgva! – mondta Darby Alexnek.

– Ja, az kábé nyolcadikban volt. Én már akkor rájöttem, hogy magányos farkas. Egyszerűen nem érdekli senki, aki ebbe az iskolába jár. – Alex összehúzta a szemöldökét, furcsának hatott tőle, hogy elszégyellte magát a kimondott szavak miatt. – Bocsi, Makani.

Makani és Ollie összejöttek tavaly nyáron. Valamennyire. Szerencsére egyedül azok az emberek értesültek az esetről, akik most a kocsiban ültek.

– Nem gond – mondta Makani, mert egyszerűbb volt ezt mondani, mint belemenni a részletekbe.

Rengeteg pletyka keringett Ollie-val kapcsolatban. Hogy csak idősebb nőkkel kavar. Hogy csak idősebb férfiakkal kavar. Hogy opiátokat árul, amiket a rendőrkapitányságról lopott, ahol a bátyja dolgozik. Hogy egyszer majdnem belefulladt a folyóba, és amikor kimentették a sekély vízből seggrészeg volt, és anyaszült meztelen.

Kicsi suli volt, szinte mindenkiről létezett pletyka.

Makani jól ismerte ezt a közeget ahhoz, hogy tudja, egyik sem lehet igaz. A pletykák sosem mesélik el a valódi történetet, még akkor sem, ha némelyik súrolja az igazságot. Éppen emiatt nagyban került az osztálytársait. Ezzel őrizte meg a lelki épségét. Szerencsére Darby és Alex meglátták benne a lelki társat, és befogadták maguk közé, amikor el kellett költöznie Hawaii-ról tizenegyedikes kora közepén. A szülei épp váltak, ezért elküldték a nagymamájához a lányukat, hogy ne kelljen megtapasztalnia a rémségeket, hogy normális hétköznapiakat élhessen.

Normálisat. A nagymamájával. A semmi közepén.

Legalábbis Makani így mesélte a történetet a barátainak. És mint a legtöbb pletyka, ez is magában foglalt némi igazságot. Csak elhallgatott pár fontos részletet.

A szülei egyébként sem igazán figyeltek rá. Viszont miután megtörtént az incidens a tengerparton, aztán... rá sem tudtak nézni. És ő is undorodott saját magától.

Megérdemelte a száműzetést.

Mostanra október közepén jártak, és Makani már majdnem egy teljes éve Osborne-ban élt. Végzős diák volt Darbyhoz és Alexhez hasonlóan. Közösén számolták a napokat az iskolaév végéig. Makani nem volt biztos abban, hogy mit is akar csinálni a sulis után, de azt tudta, hogy itt nem marad.

– Visszatérhetnénk a fontos dologhoz? – kérdezte Darby.
– Haley meghalt. Senki sem tudja, hogy ki ölte meg. A hideg ráz tőle.

– Azt hittem, nem kedvelted Haley-t – felelte Alex, hátrahúzza sötétre festett haját, amit olyan bonyolult fonatba formált, hogy tele kellett raknia csatokkal. Az iskolában ő volt leginkább gót, ha Ollie-t nem számították bele a képletbe.

Makani semmiképp sem sorolta volna oda.

Mindkettejük ruházatában előkelő helyen állt a fekete, és vékony, kiálló testrészeik voltak. De Alex kemény volt, és agresszív. Azt akarta, hogy mindenki vegye észre. Amíg Ollie lány és csendes volt, mint az éjjeli égbolt.

– Nem utáltam Haley-t. – Darby a nadrágtartója alá csúsztatta a hüvelykujját, amit minden egyes nap kockás inggel és elegáns nadrággal hordott. Alacsony és köpcös volt, ráadásul úgy öltözött, mint egy takaros, idős úr.

Darby lánynak született, az eredeti neve továbbra is Justine Darby volt, de elsős korában bejelentette a nemváltoztatást. Ha az iskolája nehezen dolgozta fel egy rózsaszínű hajú fiú

látványát, akkor Makani csak elképzelni tudta, hogy mennyi ideig emésztgették, hogy az egyik lánytanulójuk valójában fiú. Mára már nagyjából békén hagyták, de továbbra is kapott sanda pillantásokat, összehúzott tekinteteket és lebiggyesztett száját.

– Nem ismertem – folytatta Darby. – De nagyon kedvesnek tűnt.

Alex becsattintott a hajába egy csatot, amin egy ördögi Hello Kitty vigyorgott.

– Nem fura, hogy abban a pillanatban, ahogy meghal valaki, már mindenki a legjobb haverjának tartja?

– Én nem ezt mondtam. Jó ég! – horkant fel Darby.

Makani hagyta, hogy lebirkózzák a dolgot, mielőtt még beavatkozott volna a vitába. Mindig ezt tette.

– Lehet, hogy az egyik szülője gyilkolta meg? Már hallottam arról, hogy az ehhez hasonló esetekben a legjobb a családban keresgélni.

– Vagy a pasija – felelte Darby. – Járt valakivel?

Makani és Alex felhúzta a vállát.

Mind a hárman bámulták az elhaladó diákokat, hihetetlen csendbe burkolóztak.

– Akkor is szomorú – mondta végre Darby. – Egyszerűen... szörnyű.

Makani és Alex bólintottak. Tényleg az volt.

– Mármint, ki tenne ilyesmit? – kérdezte.

Hányingerkeltő szégyen hullámozott végig Makani lelkén. *Ez nem ugyanolyan*, emlékeztette magát. *Én nem vagyok ilyen.* Aztán megszólalt a figyelmeztető csengő – három hangszó –, és úgy hőkölt hátra, mintha tényleg vészhelyzet lenne. Darby és Alex is felnyögött, miközben összekaparták magukat, túlzottan el voltak foglalva saját gondolataikkal, hogy észrevegyék Makani furcsa viselkedését. Makani kifújta

a levegőt, és megigazította a ruháját, hogy ne gyűrötten menjen órára. A barátaival ellentétben, neki voltak idomai.

– Lehet, hogy sorozatgyilkos – szólalt meg Alex az első órára menet. – Egy kamionos, aki végigmegy az egész városban. Manapság minden sorozatgyilkos kamionos.

Makani újra szkeptikus pillantást vetett barátnője felé. – Ki szerint?

– Az FBI szerint.

– Az én *apukám* is kamionos – felelte Darby.

Alex elvigyorodott.

– Ne somolyogj így! – horkant rá Darby. – Még a végén azt fogják hinni az emberek, hogy te tetted.

Ebédidőre Alex ízléstelen vicce Ollie hajfestékének forrásáról elterjedt az iskola minden szegletében. Makani nem egy diákot hallott sutyorogni Ollie lehetséges bűnösségéről. Ettől csak idegesebb lett. Ollie fura szerzet volt, ez nem kétség, de ettől még nem gyilkos. Ráadásul soha életében nem látta, hogy beszélget, vagy egyáltalán ránéz Haley Whitehallra.

És azt bizony elmondhatjuk, hogy Makani sokat tanulmányozta a fiút.

Ennek ellenére ideges lett. Pedig nagyon jól tudta, hogy a pletykák csak kitalációk, hogy eltereljék a figyelmet a téma rémességéről. Az ismeretlen egész egyszerűen túl félelmetes. Makani kihallgatott egy csapat kiemelt diákot is, akik Zachary Loupról pletykáltak, az iskola egyik kiégett diákjáról. Makani róla sem gondolta, hogy bűnös, de ő már legalább megfelelőbb gyanúsított lehetett volna. Zachary igazi seggfej volt, a barátaival is undokul bánt.

Azonban a legtöbb diák egyetértett abban, hogy a legvalószínűbb gyanúsítottak Haley családtagjai. A lehetséges pasija.

Senki sem tudott pasiról, de lehet, hogy a lány titokban tartotta a kapcsolatát.

A lányoknak mindig voltak titkaik. A gondolat úgy marta Makani gyomrát, mint a rohadt alma. Ahogy Darby és Alex tovább beszélgettek az ügyről, ő félretolta a papírhajóba halmozott sült krumpliját, és körbenézett.

Közel 342 diák lehetett itt, az iskola középpontjában, amelyet körbefogott a barnatégls épület. Igazi, sivár börtönnek hatott. Nem voltak asztalok vagy padok, csak pár satnya fácska. A diákok általában a földön ültek. Ha kihúztak volna egy adag szögesdrótot, tényleg elment volna börtönudvarnak is, de még a raboknak is kijárna pár asztal és pad. A kiszáradt szökőkutat halott falevelek töltötték meg. Senki sem emlékezett már arra az időszakra, amikor a kőoroszlán nyitott szájából friss víz tört elő. Ez helyezkedett el a mauzóleum geometriai közepén.

Az év ezen időszakában az időjárás kiszámíthatatlan volt. Néha forróság honolt, de a legtöbb napon hideg levegő suhant végig az udvaron. Aznap *majdnem* meleg volt, így az udvaron ebédelt mindenki, senki sem maradt az ebédlőben. Makani felhúzta a kapucnis felsőjét. Belülről borzongott. A régi iskolája, a Kailua-Kona mindig meleg volt. Ott a levegőben virágok, kávé és gyümölcs illata terjengett, szinte harapni lehetett a sós Csendes-óceán ízét, ami a parkolók és a focipályák mögött csillogott.

Ehhez képest Osborne gázolajszagot árasztott, elkeseredés íze volt, és kukorica vette körbe. Idióta kukorica. Tengernyi kukoricaföld.

Alex belemarkolt Makani félretolt krumplijába.

– Mi van, ha valaki a kórusból volt az? Vagy a drámások közül?

– Most Haley beugróját gyanúsítod? – horkant fel Darby.

– Az pontosan olyan személy, akit a mesterdetektívek mindenképpen megvizsgálnának – tette hozzá.

– A micsodák?

– Sherlock, Morse, Poirot, Wallander, Tennison.

– Ebből még csak egyet hallottam. – Darby belemártotta a pizzáját a szószba. – Miért nem nézel rendes tévét?

– Csak mondom, hogy senkit sem lehet még kizárni. Túl korai.

Makani még mindig a szökőkutat leste.

– Remélem, nem diák tette.

– Nem hinném – felelte Darby.

– Jaj, ne már! – folytatta Alex. – A dühös tinik mindig ehhez hasonló dolgokat csinálnak.

– Igen – mondta Darby. – De általában inkább megjelennek a sulikban automata fegyverekkel, és nem mennek valaki után az otthonába késsel felfegyverkezve.

Makani a fülére szorította a tenyerét.

– Oké, ennyi elég volt!

Darby kissé zavartan hajtotta le a fejét. Nem mondott semmit, nem is kellett megszólalnia. Az iskolai lövöldözés témája nagyon is élő fenyegetést jelentett. Igazi gyilkosságok, igazi áldozatokkal. Haley halála kevésbé tűnt valóságosnak, nem úgy tűnt, mintha megtörténhetne bármelyikükkel. A gyilkosság túl megtervezett volt, bizonyára lehetett oka. Szörnyű, kifacsart indíték kellett hozzá, de biztos állt valami a háttérben.

Makani visszanézett a barátaira, visszatért a beszélgetéshez, hogy elfedje furcsa reakcióját.

– Nos, Jessica nem tehetette.

Alex felhúzta a szemöldökét.

– Jessica Boyd. A beugró. – Makani a szemét forgatta, Alex vigyorgott. – Csak azért tudom, hogy ő a beugró, mert

valakitől hallottam. De ki tudná elképzelni, hogy az a lány képes bármi ilyesmire?

– Ebben teljesen igazad van – felelte Alex. – Nem valószínű. – Jessica Boyd nagyon törekeny lányka. Még azt is nehezen tudom elképzelni, hogy lehúzza a vécén egy halott aranyhalat. De észrevettétek, hogy Haley legjobb barátnője nem jött ma suliba?

– Mert gyászol. – Darby teljesen megrendült. – Én is ezt tenném, ha *veletek* történné ehhez hasonló.

Alex összeesküvőn hajolt előre. – Csak gondold bele! Haley volt az egyik legtehetségesebb diák. Mindenki tudta, hogy valami jobb és menőbb helyre fog továbblépni. Előtte állt a Broadway vagy Hollywood. Mindegy is. Olyasvalaki, aki aztán lehetett volna baromira beképzelt, de mégsem volt az. Az emberek szerették. És ez azt jelenti, hogy mindig van valaki, aki ki nem állja, aki megveti.

Makani összeráncolta az orrát.

– És te komolyan azt mondd, hogy a legjobb barátnője lehetett az?

– Igazán senki sem ismerte Haley-t – felelte Darby. – Csak a drámások és a Vokálmóció. – A Vokálmóció – sajnálatos módon – a kórus választott neve volt. Az Osborne Középiskolának csak három kiemelt szervezete volt: a dráma és a kórus, amely szinte egy lapon volt emlegethető, és a focicsapat.

Nebraska államban alap, hogy véresen komolyan veszik a közepsulis amerikai focit.

– Pont erről beszélek – mondta Alex. – Senki sem ismerte őt. Akkor nem lenne egyértelmű, hogy valamelyik barátja tette? Féltékenységből?

– Most aggódnom kéne? Azt tervezed, hogy elteszel miniket láb alól? – kérdezte Makani.

– Jaj! – felelte Darby.

– Nem, túl jó együtt lógni veletek – sóhajtott fel Alex.
– Azt hiszem, már figyelmeztettek ma reggel: ne tűnj ennyire izgatottnak!

Feltámadt a szél, megrázva a molinót az iskolaudvar másik oldalán. Ezen hirdették a *Sweeney Todd* előadást. Minden egyes betűt feltűnő, kézzel festett vérrel fedtek be, kétoldalt piros tüll hullámszögletű a színházfüggönyhöz hasonlóan. A szellő felkapta a tüllt, amely a levegőben táncolt és lebegett. Makani kirázta a hideg. A neve „szelet” jelentett hawaii nyelven, de nem volt túl babonás. Kivétel akkor, amikor mégis. Nem kellett volna ennyiszor gondolnia Haley-re.

– Ízléstelen – felelte, képtelen volt visszafogni magát. A plakát felé biccentett. – A Fröcskölési Zóna. Szerintetek lefűjják az egészet?

Alex lenyelte az utolsó zsíros krumplit is. – Jobban tennék, ha nem. Ez az első iskolai cucc, amire komolyan el akartam menni – tette hozzá. Alex az iskolai zenekar tagja volt, így muszáj volt részt vennie a focimeccseken.

Darby addig bámulta, amíg rá nem nézett.

– Most mi van? Nagyon menőnek tűnt. Lefröcskölték volna művérrel.

– Na, megint ezt a szót használod – horkan fel Makani.

Tettetett vágyakozás ült ki Darby arcára.

– Emlékszem még arra az időszakra, amikor Pokémon kártyákat gyűjtöttél, meg játékvakokat, és az volt az életcélod, hogy a Pixarnál dolgozz.

– Halkabban, seggfej! – vigyorgott Alex.

Tovább piszkálták egymást gyerekkori dolgokkal, mire Makani újra úgy érezte, kilóg közülük. Elterelődött a figyelme, a tekintete végigsiklott az udvaron. Bármelyik percben előtűnhetett.

És meg is jelent.

A szíve hevesebb ütemre váltott, ahogy Ollie felbukkant a szekrények irányából, hogy kidobjon egy üres zacskót. Minden nap ezt tette. A régi szekrények mögötti elhagyatott területen ette meg minden nap az ebédjét, aztán eltűnt a főépületben. Valószínűleg a könyvtárba ment.

Makani ismerős fájdalmat érzett. Ollie is magányos volt.

Egy kisebb csapat focista állt a Sweeney hirdetés alatt, eltorlaszolva az iskola bejáratát. Makani izmai megfeszültek, amikor Matt Butler, Osborne aranyifjúja, kitüntetett focistája megszólalt Ollie feltűnésére. Bármit is mondott, Ollie nem felelt. Matt tovább folytatta. Ollie továbbra is csendben maradt. Matt hüvelyk- és mutatóujjával csippentette össze Ollie haját. A barátai hangosan felröhögtek, de Ollie továbbra sem reagált. A jelenetet nézni is iszonyatos volt.

Egy testes fiú, furcsa névvel, ami *Buddy* vagy *Bubba* lehetett, előreugrott, megragadta a tüllt, mire a hirdetés elszakadt, és lehullott a földre. Hangosabban röhögött, mert Ollie-nak le kellett hajtania a fejét, de az élmény nem tartott soká.

Matt dühösen szemlélte a rombolást.

– Hé, haver! Legalább egy kicsit legyél tisztelettel...

A kirohanás persze végigsuhant az udvaron. Buddynak vagy Bubbának kellett pár másodperc, mire összekapcsolta az összezúzott reklámot Haley-vel. Erre az arckifejezése zavartságról megszegyenülésre váltott. Döntenie kellett, vagy bevallja, hogy rosszat tett vagy fokozza a tétet. Ő az utóbbit választotta. Nekiment Matt vállának, amely aztán rémes láncreakciót indított el, a fiúk még jobban lökdösődni kezdtek, már nem állták el a kijáratot.

Az események felkeltették a diákok érdeklődését. Csak Makani figyelt másra. Ollie továbbra sem mozdult el a helyéről. Tartotta magát, pedig egyértelmű volt, hogy kiborították a focisták. Makani a talpára ugrott.

– Ne – felelte Darby. – Makani!

Alex megrázta a fejét, a csatok összekoccantak a fején. – Ollie nem érdemli meg, hogy segíts neki. Vagy sajnáld. Vagy bármit is érzel jelen pillanatban.

Makani már lesimította a pulcsiját, és a jelenet felé indult.

– Sosem hallgatsz ránk! – ordította Darby. – Miért nem hallgatsz ránk?

Alex felsóhajtott. – Sok szerencsét, gumilabda!

Ez az egész – ez a lehetetlen nyomás és súly, amely Makani belsejében forrongott hónapok óta, végre kitörni készült. Ollie talán tényleg nem érdemelte meg a segítségét, de ő úgy érezte, közbe kell lépnie. Talán azért is, mert azt kívánta, bár érte is megtette volna ezt valaki az előző iskolában. Vagy Haley miatt, a rémületes helyzet nyomán, amin utólag már senki sem tudott segíteni. Makani visszanézett a barátaira, és felhúzta a vállát.

Amikor előrefordult, Ollie őt figyelte. Nem tűnt idegesnek vagy dühösnek, de még kíváncsinak sem.

Inkább gyanakvóan kémlelt.

Makani bátran lépkedett felé. Mindig kiemelkedett a kortársai közül. A bőrük pár árnyalattal világosabb volt, mint az ő barna színe. Az ő szőrfös ruhatára jó pár árnyalattal élénkebb volt, mint a középnyugat visszafogottsága. A haját szabadon hagyta, természetes hullámos tincsei kitüremkedtek, és mindig magabiztosan ringatta a csipőjét. Persze, ez csak tettetett magabiztosság volt. Csakhogy az emberek ne tegyenek fel kérdéseket.

Ollie még utoljára a sportolók felé nézett, akik még mindig üvöltöztek és lökdösték egymást, oldalra húzták a vörös túllt. Ollie bement az épületbe, mire Makani összehúzta a szemöldökét. De amikor a lány kinyitotta az ajtót, ő már várt rá odabent.

- Ó – sóhajtotta meglepődve.
- Igen? – kérdezte.
- Csak... azt akartam mondani, hogy seggfejek.
- A barátaid? – folytatta érzéketlenül.

Makani felfogta, hogy még nyitva tartja az ajtót, így Ollie láthatta, ahogy Darby és Alex átles az áttetsző tüllön. Makani elengedte az ajtót. Becsapódott mögötte.

- Nem – próbált mosolyogni. – Mindenki más.
- Igen, tudom. – A fiú arca továbbra is kifejezéstelen maradt, védekező állást vett fel.

Makani már nem mosolygott, összefonta a karját maga előtt. Ő is védekezett, miközben felmérték egymást. Majdnem szemmagasságba kerültek. Talán négy-öt centivel lehetett magasabb nála a fiú. Ilyen közelségből már látta hajának furcsaságát. A fejbőre is rózsaszínen virított. Valószínűleg több idő kell, hogy kikopjon onnan a festék. Így nézve sérülékenynek tűnt. Makani teste ellazult, ki nem állhatta magát.

Annyi mindent utált saját magában.

Utálta, hogy ilyen hatást gyakorol rá Ollie, amikor figyelmzették vele kapcsolatban. Azt is utálta, hogy sikeresen elhitette magával, hogy nem érdekli már a fiú, amikor mélyen belül tudta, hogy ez hazugság. Utálta, hogy ennyire hirtelen lett vége az egésznek kettejük között. Csendesen. Először szóltak egymáshoz a nyár vége óta.

Talán többet kellett volna dumálniuk...

De lehet, hogy csak ennyi az egész? Akkor nyáron még örült is, hogy nem beszélgettek.

Ollie világos tekintete őt kémlelte, de már nem volt tartózkodó. Kutatott. Makani szíve hevesebben vert. Vajon hirtelen miért érezte úgy, hogy újra visszakerültek az élelmiszerbolt mögé, hogy megtegyék azt, amit azokon a forró, nyári délutánokon csináltak?

– Miért vagy itt? – kérdezte. – Nem is szóltál hozzám a sulis kezdete óta.

Makani azonnal dühös lett. – Hát, ezt én is elmondhatom rólad. Már *elmondtam*, amit akartam. Az osztálytársaink szemetek. Ennyi.

– Igen – Ollie újra megmerevedett. – Ezt már mondtad.

Makani röviden felnevetett, hogy ezzel fejezze ki, nincs hatással rá a fiú, de mindketten tudták, hogy ez hazugság.

– Mindegy. Felejtsd el! Csak szeretnék a barátod lenni.

Ollie semmit sem felelt.

– Mindenkinek szüksége van barátokra, Ollie.

Ollie kissé összehúzta a szemét.

– De tudjuk, hogy ez nem fog összejönni. – Makani erősen megragadta az ajtót. – Jó volt beszélgetni, később találkozunk!

Egyenesen a túllbe rohant. Ahogy idegesen próbálta elsöpörni az anyagot, egyre inkább csapdába ejtette a vörös szövet. Dühös láрма terjengett az udvaron, megjelent az izgatott, ideges csöcselék.

Kitört a verekedés.

Makani nem küzdött tovább, csapdába esett. Úgy érezte, börtönbe zárult ebben a szerencsétlen városban, ahol utált mindent és mindenkit, főleg saját magát.

Csendes motozást hallott. Észrevette, hogy Ollie még mindig mögötte áll. Ujjaival óvatosan kitekerte az anyagból. Együtt nézték az osztálytársaikat néma csendben a vérvörös függöny mögül.